

погибнеша и вси свѣи с токою. слышавъ же царь слово скетаго штыца, въ томъ часѣ подвигнѣсе штиде. и шттоле се нахва Царевъ Врѣхъ и до днесь. и приде Іоаннъ Богословъ, и рече светомъ штыцъ Іоаннъ глаголе. посланъ есмь шт Бога възвѣстити тебѣ радость. радѣсе възлюблениче мой и слѣжителю Господень оуготова ти се вѣнаць. и въ томъ часѣ прилетѣ пчела и вьлетѣ емъ въ уста. и того часа начеть летати дѣхъмъ по аеръ яко и шрель, и яко голѣвъ златопрысит по горамъ. и видевъ то Богословъ и штиде. а прѣподвѣзны штыцъ Іоаннъ пѣстиннижителъ почи въ месте своемъ оуготовану емъ шт Господа. мѣсеца августъ въ. ѿ. (18) днь. и лежа тело светомъ не ведѣщъ никомъже точиъ ангель Господень слѣжаше емъ. и многими днѣми минѣшимъ, посла паки царь Петръ да звѣсть о светѣмъ штыци.

ПАИСИЕВАТА ЛѢТОПИСЬ.

Паисии, по думите на М. Дринова (гл. „Пер. Списание“, VI.), е живѣлъ въ 18-ятъ вѣкъ. Неговата лѣтопись е важна не само за бѣлгарскитъ езикъ въ оние времена, но и за исторпческите факти, които сѣ извлѣчени отъ него изъ различни исторически памѣтници.

Азъ излѣха порекновахъ по рода и по отечество колгарское, и многое трудъ сотворихъ сокирати отъ различни книги и историн, дондеже собрахъ и совокупихъ дѣланиа рода колгарскаго въ книжицу сию, ради ваша полза и похвала бамъ написахъ, кои любитъ свои родъ и языкъ, преписуйте историчу сию, платите нека и бамъ препишатъ кои умеютъ писати и имените ю